

TŘI ROKY JEJÍHO ŽIVOTA JSOU ZAHALENÉ TMOU.
MOŽNÁ BY BYLO LEPŠÍ, KDYBY TO TAK ZŮSTALO.

Návrat z temnoty

LIZ COLEYOVÁ

Návrat z temnoty

Návrat z temnoty

LIZ COLEYOVÁ

FORTUNA

Original title: Pretty Girl-13
Copyright © 2013 by Liz Coley
Jacket photo © 2013 by Sven Schrader/Getty Images
Jacket design by Sammy Yuen and Tom Forget

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Milan Lžička, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Bednářová

První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace se nesmí reprodukovat, ukládat do informačních systémů ani rozšiřovat jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukcí nebo jinými prostředky bez písemného souhlasu majitelů práv.

ISBN 978-80-7321-705-1

Věnováno J., která přežila.

ČÁST PRVNÍ

PROLOG

ZTRACENÝ ČAS

UŽ JSI ZAPOMNĚLA, JAK BRZO NA LETNÍCH TÁBORECH SVÍTÁ – a jak hlasitě ráno štěbetají ptáci. Zachumlala ses do vyhřátého spacáku, abys neviděla zelené světlo prosvítající dovnitř nylonovým stanem, jenže usnout se nedalo, dokud si neodskočíš. A tak ses ze spacáku vysoukala a povzdechla sis.

„Co je, Angie?“ vynořil se ze záhybů spacáku Livviin šepot.

Katie se zavrtala do svého kostkovaného kokonu a přetáhla si ho i přes hlavu.

„Musím ke stromu,“ odpověděla jsi skautským výrazem pro malou potřebu.

„Je vzhůru ještě někdo jinej?“ rozlepila jedno oko Liv a zamžourala na tebe.

„Myslím, že ne,“ zavěťřila jsi. „Snídaně se ještě nevaří.“

Liv vypoučila oko. „Snad není řada na nás?“

„Ne. Spi dál.“

Rozepnula jsi stan a vyklouzla do svěžího, růžového jitra. Vy-

soko nad korunami stromů visely načervenalé mraky. Když ses kradla od shluku stanů, tlumilo zvuk tvých žabek borové jehličí pod nohama. Nikdo jiný se ani nepohnul. Sluníčko ještě nestačilo prohrát vzduch, a jelikož sis vyšla jenom v tričku, naskočila ti na holých rukou husí kůže.

Kolem mýtiny, kde oddíl včera odpoledne rozbil tábor, rostlo několik tisíc sosen – borovic pokroucených, těžkých, Jeffreyových, Lambertových. Vedoucí Wellsová vás je učila rozpoznávat podle kůry a jehličí, abyste získaly nášivku znalkyňe stromů. Narazila jsi na pěšinu, po které jste včera došly do tábora, a tak ses po ní kousek vydala, abys našla hustší shluk stromů. Víc soukromí člověk pod širým nebem čekat nemohl. Stezku lemovaly droboučké zralé srpnové ostružiny, a tak jsi jich několik coby první snídani schroustala a na rtech a prstech ti ulpěla trpká červená šťáva. Přes cestu ležel spadlý strom s chorošem jak talíř a ty sis ho uložila do paměti jako orientační bod. Pak jsi z pěšiny sešla a zamířila o nějakých pět šest metrů hlouběji do lesa k místečku, kde se dalo dobře přičapnout.

Pomaloučku ses otočila kolem dokola, aby ses zbavila neodbytného pocitu, že tě někdo sleduje, pak sis stáhla tepláky a dřepala sis na bobek. Bylo to hotové umění, čurat v lese tak, aby sis nepotřísnila nohy nebo oblečení, v případě holek teda určitě.

Vtom nenadále jako výstřel z pušky zakřupala větvička. Úlekem ti až poskočilo srdce. Upřela jsi pohled do míst, odkud se zvuk ozval, a čekala jsi veverku. Zajíce. Jelena. Cokoliv, jenom ne člověka, jenž neviditelně splýval s podrostem, tedy až na přimhouřené tmavé oči – oči, jež na tebe hleděly s až povědomou lačností.

„Ššš,“ přiložil si ukazovák ke rtům a vykročil k tobě.

Zápolila jsi s teplákovkou, ruce neohrabané potupou a zděšením. Nedokázala jsi od jeho očí odtrhnout zrak, kvůli pronikavosti nehnutého pohledu, jež na tebe upíral, jsi ani nevnímala jeho tvář. Otevřela jsi pusy a chtěla něco říct, zakřičet, prosit, nic z tebe však nevyšlo – hrdlo jsi měla sevřené, jako by ti je obemkla oprátka a on třímal uzal. Vzápětí po tobě sáhl. Pravicí ti zakryl ústa a nesmlouvavým stiskem levice ti zkroutil ruku za záda. Ještě pořád ses ani nenadechla.

„Nebraň se mi, krasotinko,“ špitl přitisknutý k tvému tělu a vlhkými rty se ti dotkl ucha.

Bránit se? Ruce jsi měla ochablé a zesláblé. Podlamovala se ti kolena. Nez mohla ses ani na krok, natož abys vzala nohy na ramena a utekla. Tak jak by ses mu mohla bránit? Svíral se ti žaludek a ušima ti svištěl zvuk vichru, hotový hurikán v hlavě.

Přes toto burácení jsi zaslechla pronikavé zvolání malé dívky: „Honem. Schovej se!“

Otevřela jsem ti zrezivělou bránu, abys do ní mohla vklouznout.

Mezi spánky ti tepala bodavá bolest. Zůstala jsi strnule stát v jeho sevření. Tahaly jsme tě, napínaly, až se nakonec cosi uvolnilo. Na kratičký okamžik ses smrštila v droboučký, ostrý světelný bod, ucítila jsi, jak ses oddělila od těla.

Schovala ses. A my tě ukřývaly, dokud nebezpečí nepominulo.

Trvalo to dlouho, předlouho.

VÝSLECH

„**A** TEĎ SE VRAŤ,“ ŘEKL HLAS. ANGIE UCÍTLA ŠTOUCHANEC mezi lopatky. O krok klopýtla a rozpřáhla ruce, aby udržela rovnováhu.

„Au,“ ohradila se a rychle se ohlédla, ale nikdo tam nebyl.

Zachvěla se a zavrtěla hlavou, aby si ji pročistila. Když pominul nával závratí, otevřela znovu oči. Překvapeně si prohlížela svou ulici. Svou slepou uličku. Svou čtvrť. Slunce už zpola vystoupalo na azurovou oblohu bez jediného mráčku. Horký pevninský vítr čechrал koruny voňavých blahovičníků. Okraje opadávajícího listí se už barvily dočervena. Chodník byl posetý zašpičatělými tobolkami. V srpnu?

Levou ruku jí tížilo nečekané závaží – obyčejná igelitová nákupní taška. Kam se poděla její tábornická výbava? Když tašku zvedla a nahlédla do ní, dolehla na ni zvláštnost celé situace. Překvapeně ji upustila a prohlížela si levačku. Cosi jí tu nehrálo. Tohle nebyla její ruka. Ani její prsty. Tyhle prsty byly

delší, útlejší, než by měly být. A prostředníček jí zdobil podivný stříbrný prstýnek. Pleť měla suchou a hrubou. Jako náramky jí zápěstí obkružovaly tmavé jizvy. Otočila i pravici a prohlížela si neznámé prasklinky a mozoly v dlani. Zkusmo ji zařala. Pocit to byl... zvláště cizí.

Angie se zamračila a opět se prudce ohlédla. Kde se tady vzala? Nevzpomínala si, že by sem přišla po svých. Byla jenom... v lese? Ani trochu jí to nešlo do hlavy.

Zakručelo jí v bříše a pravá ruka jí vylétla k pasu – pevnému, štíhlému. A kde vzala tuhle ohavnou košili? S kytičkami a volány? To rozhodně není její styl. A určitě si nic takového nepořídily ani Liv nebo Katie. A i kdyby snad ano, rozhodně by si ji od nich nepůjčila.

Zvedla igelitku a zadívala se na sbírku zcela neznámého šatstva. Prázdnost v žaludku vystřídalo znechucení. Přepadl ji pocit závratí, dezorientace, ztracenosti.

Angie klouzala očima po domech ve slepé ulici. Zaplaťpánbůh že alespoň tady vše poznávala. Auta na příjezdových cestičkách stála tam, kde stát měla, což bylo povzbudivé, ovšem pak zahlédla, jak do garáže vstupuje paní Harrisová a tlačí kočárek. Paní Harrisová přece žádné děti nemá.

Dala se do běhu a vůbec poprvé ucítila puchýře na chodidlech, bolest v nohou. Domů, musí se dostat domů. Samozřejmě. Zabloudila, ztratila se v lese. A teď je zase doma.

Sáhla pod pletenou rohožku, vytáhla klíč a otevřela si červené vstupní dveře. „Mami!“ křikla. „Ahoj, mami, jsem doma!“ Vešla dovnitř.

S tváří podobnou nevěřicné masce seaběhla její maminka s křikem ze schodů a propukla v pláč. Popadla Angie do náručí a jen naprázdno polykala, jelikož se nezmohla na slovo.

„Mami!“ hlesla jí Angie do vlasů. „Mami, já nemůžu dýchat.“ Pustila tašku s oblečením a ta tlumeně pleskla o podlahu. Odhrnula si ze rtů chomáč maminkiných vlasů. Rozpuštěné hnědé lokny měla protkané stříbrnými pramínky.

„Nemůžeš dýchat... nemůžeš dýchat?“ Maminka Angie pustila, odtáhla ji od sebe na délku paže a očima hltala její obličej. „Nemůžeš...“ zasmála se napjatým, hysterickým smíchem. „Panebože. Panebože. To je zázrak! Děkuju ti, Bože. Děkuju ti,“ zvedla zrak ke stropu. „Děkuju ti,“ zopakovala ještě jednou.

V patře se spláchla toaleta a po schodech dolehl do přízemí tatínkův hlas: „Margie, co je to tam za rozruch?“

Maminka Angie pošeptala: „To je táta... Víš, on...“ Nemohla ani mluvit. Tvář měla popelavou. Až příliš zakulacenou a popelavou.

Odmlku vyplnily otcovy kroky na podestě. Na okamžik zůstal stát, ruce přitisknuté k lícím. V očích, jimiž se s Angie střetl, se mu zračil strach. „Angelo? Vážně jsi to...“ zlomil se mu hlas.

Angie se dívala z jednoho na druhého. „No, jo. Vážně jsem... Co se děje?“ Nešlo jenom o ni. Také s rodiči nebylo cosi v pořádku. Zničehonic ji zamrazilo mezi lopatkami.

„Andílku?“ zašeptal tatínek. Stál na podestě, zkoprnělý neobvyčejností situace. Vlasy měl úplně šedivé. Soudě podle zavlhklých očí vypadal snad na sto let.

Angie se rozbušilo srdce a začaly ji svrbět nohy, jako by chtěly vzít do zaječích. „Vy mě teda ale pořádně děsíte.“

„My že děsíme tebe...?“ propukla máma opět v hysterický smích. „Angie, kdes... kdes byla?“

„Vždyť víš,“ sevřel se Angie žaludek. „Přece na táboře.“

Kvůli tomu, jak se na ni dívali, téměř nemohla dýchat. „Na táboře,“ zopakovala neústupně.

Otec se vydal po schodech do přízemí. „Tak na táboře,“ konstatoval. „Na táboře?“ podivil se vyšším tónem. „Tři roky?“

Angie se zamkla v koupelně a zády se opřela o dveře. Její ručníková sada, v krémové barvě s růžičkami, visela tak jako vždy na věšáčku a voněla po pracím prášku. Ještě nikdy jí neudělalo takovou radost, že vidí ručník. Byl dokonalý. Neměl chybu. Na rozdíl od rodičů.

Dělají si z ní snad legraci? Pomátli se na rozumu? Přece se nemohla ztratit na tři roky. Na něco takového by člověk... jen tak nezapomněl.

Nejdřív pustila kohoutek a pak se zadívala na obličej, jenž na ni shlížel jasnými šedými očima. V tom okamžiku naprostého překvapení dočista zapomněla dýchat.

Dívka v zrcadle mohla být její starší sestra, vyšší, štíhlejší. Lícni kosti měla ostře řezané, kdežto Angie je měla měkké a oblé. Tvář měla sinalou, kdežto Angie ji měla opálenou od léta stráveného u bazénu. Dívka měla dlouhé, špinavé blond vlasy, kdežto Angie mívala melír a mikádo. Dívka měla vypracované svaly na ruku, zašedlou pleť, zhojené jizvy a k tomu ještě něco, díky čemu působil odraz v zrcadle tak cize. Měla oblé tvary – ňadra. Angie sklopila pohled na hrudník. No teda. Prsa? Kde se vzala?

Dotkla se horního knoflíčku košile a bála se podívat.

Vtom ji polekalo bušení na dřevo. „Angelo! Angelo, hlavně probůh nic nedělej,“ zaslechla otcův vyplašený hlas. „Nesmíš... nesmíš...“

Angie odemkla západku a dveře otevřela. „Já... nic nedělám,“ odušila a pocitem viny zčervenala. Ale proč?

Tatínek měl obličej stažený napětím. Na čele mu vyrašila krůpěj potu, která Angie fascinovala. V tu chvíli jí došlo, že má otec oholenou pouze půlku brady.

Uhnul pohledem doprava a tlumeným, zastřeným hlasem pravil: „Za čtvrt hodiny sem přijede detektiv Brogan. Prý se nemáme dotýkat ničeho, co by se dalo považovat za důkaz.“

„Důkaz čeho?“ podivila se Angie. Tíživé ticho, jež se rozhostilo, zatímco otec přemýšlel o odpovědi, vyplňovalo zurčení tekoucí vody. Vtom umyvadlo přivábilo rodičovu pozornost.

„Proboha, Angelo. Nic sis zatím neumyla, že ne?“

Dívka zvedla umouněné ruce – špínu měla v jejích záhybech a pórech natolik zažranou, že byla celá šedivá. „Důkaz?“ zopakovala. „Čeho, tati?“

Otec chvíli křivil rty. Krůpěj potu se mu svezla níž. „Prostě důkaz, ať už o čemkoliv nebo o komkoliv.“

Angie se na něj nechápavě dívala.

Nakrčené čelo mu zbrázdily vrásky. Pod očima měl tmavé kruhy. „Ty vážně nevíš, o čem mluvím, vid?“

Angie si připadala hloupě. Cosi od ní očekával. Netušila co, ale cítila, jak v něm kypí hněv. Cosi v něm vřelo, a tak k němu přistoupila a vzala ho kolem pasu. Hlavou mu sahala k bradě. „Mám tě tak ráda,“ řekla. Ucítla, jak strnul a odtáhl se. Zřejmě udělala něco nevhodného. Svěsila paže. Dala se do ní zima, uvnitř i zvenčí.

„Já – já se musím ještě doholit,“ utrousil nazdařbůh s odvrácenou hlavou. „Zavři tu vodu. A počkej dole s mámou.“ Pak prošel chodbou a zaklapl za sebou dveře ložnice.

Angie ovládl nejasný pocit, že by možná nebylo od věci si poplakat. Jenže uvnitř ní bylo všechno zašmodrchané a strnulé, zadržené jako obří nádech před tím, než přijde bolest. Napadlo ji, že by si mohla okusovat nehet, měla ho však umolousaný. A byl to „důkaz“. Znovu se jí sevřel žaludek. Důkaz čeho?

Vtom jí padl do oka nezvyklý prstýnek na levé ruce. Proč jen si nemůže vzpomenout, kde ho koupila? Ta otázka ji zvláště znervózňovala a ve spánku pocítila varovné píchnutí propukající migrény. Stáhla si stříbrný kroužek z prstu a položila ho do misky na mýdlo. Bolest pominula. Nejspíš patří Livvie nebo Katie. Radši na to moc usilovně nemyslet.

Zatímco Angie chvatně scházela po schodišti, doléhal k ní bzukot tátova holicího strojku. V půli schodů se zastavila, chodidla přikovaná k podestě. Stála tam jako ztracené dítě, napůl cesty mezi tatínkem v patře a maminkou v přízemí. Její tep odměřoval plynoucí vteřiny. Někdo prý přijede. Detektiv, říkal tatínek. Sledovala vstupní dveře, dokud mléčné sklo nepotemnělo stínem.

Po dvojím zaklepaní vyběhla z kuchyně maminka a chvátala otevřít.

Ve dveřích stál vysoký muž s vlasy barvy zázvoru. Máma se mu s tlumeným vzlyknutím vrhla do náruče. On ji jednou rukou pohladil po zádech a přes její hlavu zvedl oči k podestě, kde dosud váhavě postávala Angie.

Muž vypouklil oči. „Angelo,“ zašeptal. „Vítej doma.“

Vysmekl se z matčina objetí a dlaní vzhůru vztáhl pravici – bylo to napůl pozvání a napůl podání ruky. „Prosím tě,“ řekl. „Pojď dolů, ano?“

Táta o něm mluvil jako o detektivovi, měl však na sobě džíny s počínající trhlinou na koleni. Rukávy tmavé kostkované

košile měl vyhrnuté k lokti. Jeho zevnějšek působil ležérním, neformálním dojmem. A on sám vypadal – ohromeně.

Angie sešla zbývající čtyři schody a stiskla mu podanou ruku. Měl ji obrovskou, a když tu její sevřel oběma svými dlaněmi, docela mezi nimi zmizela.

„Úřad šerifa okresu Los Angeles. Detektiv Phil Brogan,“ představil se. „Omlouvám se, že vypadám takhle. Zrovna jsem zahradničil, a když mi Mitch zavolal, nechtěl jsem ztrácet ani sekundu.“ Ruku měl hrubou a mozolnatou, její dlaň však držel jako novorozené kotě, s péčí a něhou. Naklonil hlavu a s lehkým úsměvem si prohlížel její tvář.

Napětí v Angie začalo polevovat a chlad se začal rozpouštět, avšak jen do chvíle, než detektiv vše zničil.

„To je neuvěřitelné,“ prohlásil. „Připadá mi, jako bych tě už znal.“

Okamžitě si připadala svlečená, odhalená. Úplně cizí člověk a prý ji zná. Úlekem až zatajila dech. Potlačila vzlyk dřív, než stačil uniknout. Kdyby to dopustila, možná by už nepřestala.

„Moc se omlouvám, Angelo,“ řekl ihned a nechal její ruku vyklouznout. „Mitch mi do telefonu povídal, že možná budeš mít potíže s pamětí. Že vlastně nevíš, jak dlouho jsi byla pryč ani kde přesně. Dezorientace. To není nic neobvyklého.“

Je to pravda? Angie se snažila číst v jeho očích. Modrých, laskavých, upřímných. Žádné ohrožení v nich nenalezla. Dobře. To, co se jí děje, možná není nic neobvyklého. Pocítila záblesk naděje. Možná jí nakonec pomůže tomu všemu přijít na kloub.

Pokývala hlavou a on se vlídně usmál. „Pojďte,“ pokynul bradou k obývacímu. „Nemusíme tady stát jako kuželky.“

V patře cosi žuchlo a Angie si představila, jak se po schodech

kutálí obří koule a všem podráží rozechvělé nohy, ale byl to jenom táta. Zacukal jí koutek úst. Detektiv si toho všiml a usmál se na ni očima. Fascinujícíma očima. Tmavomodré duhovky zdobily oranžové flíčky. Nic podobného u nikoho ještě neviděla.

Otec vykročil jako první, aniž jí věnoval jediný pohled, a dálkovým ovladačem zažehl oheň. „Zdá se, že je jí zima,“ vysvětloval. Žár plynového krbu skrytý v bezpečí za skleněnými dvířky byl ovšem tak slabý, že k ní ani nedolehl.

Angie se rozhlédla po pokoji kolem dokola a zjistila, že všechno dobře zná a že je vše na svém místě. Měkké zelené polštářky na béžových kožených pohovkách. Až k podlaze sahající závěsy s listovým vzorem roztažené, aby dovnitř pronikalo denní světlo. Starý skříňový televizor a na něm dálkové ovládání a tištěný program. Haldy neuspořádaných knížek v knihovně u boční stěny. V tomhle pokoji nemohly uběhnout tři roky. V žádném případě. Nic se ani nepohnulo.

Detektiv se uvelebil na židli nejbliže k rohu pohovky, kde seděla Angie. Výraz mu změkl a dlaní si mnul strniště na bradě. „Angelo, moc mě to mrzí. Víím, že je to pro tebe nesmírně obtížné. Nesmírně matoucí.“

Skutečně to ví? dumala Angie v duchu. Že by se i jemu někdy proměnila realita mrknutím oka? Prohlížela si svá sedřená kolena. Rázem se jí však rozmazala, jelikož musela zadržovat nebezpečné slzy. Tak dost.

Brogan jí na svěšenou hlavu zlehoučka položil ruku. „Je mi jasné, že by sis teď ze všeho nejradši užívala shledání s rodinou a měla od všech pokoj.“

Angie nepatrně přikývla, vděčná za jeho pochopení. Poznala, že to myslí upřímně – chápal, v jak labilním rozpoložení

se nachází. Přinejmenším neměla pocit, že se jedná o pouhou policejní techniku s cílem nachytat ji na výslech.

Maminka, sedící vedle ní, jí stiskla dlaň a Angie se detektivovi zadívala do klidných očí. Lícni kosti měl poseté nečekanými pihami. „Ale...“ hlesla, jelikož se jí zdálo, že k tomu slůvku jeho promluva směřovala.

„Ale mým úkolem je zjistit, jestli tady nedošlo ke spáchání trestného činu. Zvláště když je stopa ještě čerstvá. Rozumíš?“

V hrdle zničehonic pocítila pocit téměř na zvracení. Musela ho spolknout. „Trestného činu? Udělala jsem... udělala jsem snad něco špatného?“

„Ty ne, Angie,“ vyhrkla maminka a bezděky zaryla dceři prsty do dlaně. Angie sebou trhla.

„Margie,“ povytáhl Brogan na matku obočí. „Promiň, Angelo. Mám jenom pár otázek, které ti teď musím položit. Pak přejdeme k dalším náležitostem.“

„I já bych se pár věcí rád dozvěděl,“ vložil se do rozmluvy tatínek. „Jak jsi jenom našla cestu domů, Angelo? Pomohl ti někdo? Nebo jsi snad šla celou cestu pěšky?“

„Ano.“ Ze rtů jí uniklo toto jediné slůvko, nedávalo však žádný smysl. Odkud? To Angela netušila.

„Neplácej hlouposti, Mitchi,“ umlčela manžela žena. „Od místa, kde zmizela, je to sem skoro padesát kilometrů.“

„Z kopce,“ špitla Angie. Nikdo ji však neslyšel. A jak na to vůbec přišla?

„A kromě toho,“ pokračovala maminka, „mohla být bůhví kde. Třeba úplně mimo Kalifornii.“

Brogan vstal a začal pomalu přecházet po pokoji. Angie ho sledovala pohledem. Změnil se – už to nebyl pohodový chlapík v otrhaných džínách. Útrpný soucit v jeho tváři byl tentam.

Náhle z něj byl panter na lovu. Policajt na hlídce. Angie byla rázem ve střehu.

A změnil se mu i hlas – byl úsečnější, strožejší. „Angelo. Máš představu, jak dlouho jsi byla pryč? Tušíš, kde ses zdržovala? Nenapadá tě něco?“

„Ne! Já... ne, nic. Netuším.“ Angie ukázala na rodiče. „Podle nich to prý byly tři roky. Ale... já nevím. Nezdá se mi to. Šlo jenom o pár dní.“

„Neutekla jsi úmyslně?“

Angie nakrčila čelo. „Jestli jsem neutekla? Ne. Samozřejmě že ne.“

„Neměla jsi doma potíže? Ve škole? V kostele? Nepotřebovala sis odpočinout? Od něčeho? Nebo od někoho?“ Jeho pohled byl současně zkoumavý, povzbuzující i děsivý. Rázoval tam a sem, díval se a naslouchal.

„Ne. O čem to mluvíte? Všechno je v pohodě. Teda bylo. V pohodě.“

Máma ji vzala kolem ramen. Angie se do její náruče položila, aby svým slovům dodala váhu.

Brogan pokýval hlavou a pak rozvážně a opatrně řekl: „Nedomluvila sis s někým schůzku? Nechodilas třeba na nějakou internetovou stránku a nesblížila se tam s někým zajímavým?“

„Nejsem přece blbá! Ne a ne.“ Takové pitomé otázky. Přepadlo ji vyčerpání. Co musí říct, aby to všechno ukončila?

Detektiv pokrčil rameny. „No dobře. Na počítačích, které používáš doma a ve škole, jsme v historii žádnou takovou stopu nenašli. Ale přesto to stálo za zeptání.“

Tatínek konečně přestal stát na stráži a s hlasitým povzdechem se usadil do druhého křesílka. Co se mu asi honí hlavou? Že snad s někým utekla?